

Laursen 9/75

William Shakespeare:

KJØPMANNEN I VENEDIG

The most excellent Historie of the *Merchant* of *Venice*.

With the extreame crueltie of *Shylocke* the Iewe
towards the sayd Merchant, in cutting a iust pound
of his flesh: and the obtayning of *Portia*
by the choyse of three
chests.

*As it hath beene diuers times acted by the Lord
Chamberlaine his Seruants.*

Written by William Shakespeare.

AT LONDON,
Printed by *I. R.* for Thomas Heyes,
and are to be sold in Paules Church-yard, at the
signe of the Greene Dragon.

1600.

4

KJØPMANNEN I VENEDIG

av William Shakespeare.

I gjendiktning av André Bjerke.

I programmet:

Etter nesten 400 år med Shakespeare ...	side	4
Barmhjertighetens tale	»	9
Velkommen til ny sesong	»	11
Krusifikset eller bålet	»	14
Intervju med Arne Bang-Hansen	»	15
Shylock-skikkelser	»	18
Nye ansikter	»	19
Neste forestilling på hovedscenen	»	20
Andre teatres repertoar	»	22

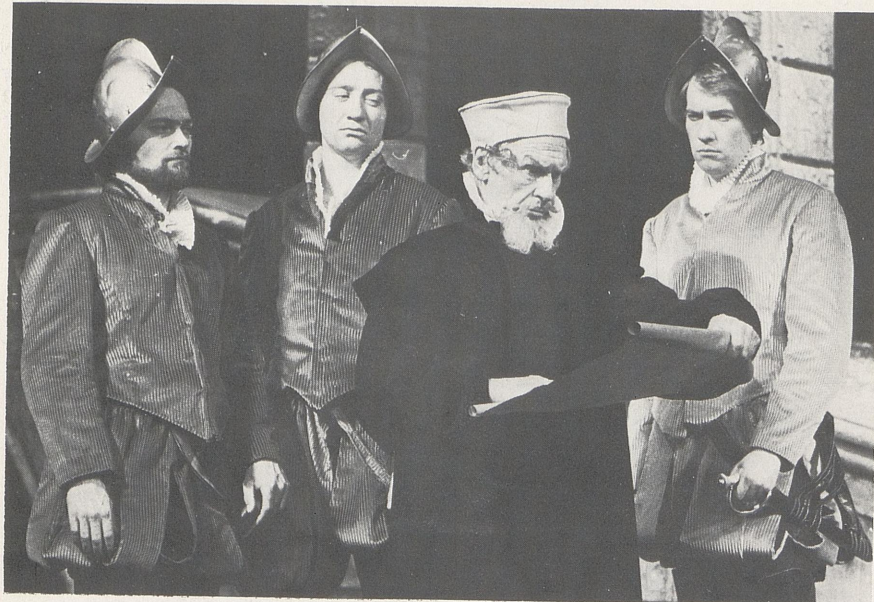
 Trøndelag teater

Administrasjonen:

Kjell Stormoen	teatersjef
Kjell Hagan	økonomisjef
Knut Jensen	produksjonsleder
Sølve Kern	konsulent
Ola Moum	teatersekretær
Tove Dahle	salgssekretær
Johan Jensen	informasjonssekretær

Styre:

Willy Svarverud (formann)
Kaare J. Tapper
Ida Yttri
Svend Hokstad
Kristian Engan
Ragnhild Hiorthøy
Roald Ottesen

«Jeg ser det ikke.' Står
det i min kontrakt...?»
(Prøvebilde)

Etter nesten 400 år med Shakespeare —.

Etter nesten 400 år med «Kjøpmannen i Venedig» er det vanskelig å si noe nytt om dette stykket. I dets natur ligger et mangfold av muligheter for fortolkninger, og nettopp dette har vært dets konstante skjebne. I tidens fylde har det vært framstilt som grotesk komedie, avantgarde farse, antisemittisk agitasjon, pro-jødisk propaganda, religiøst drama, Kjærlighetens triumf, men også Hatets grøde. Navnene på de mannlige og kvinnelige hovedskikkelser har brent seg inn i det engelske språk som forbilliedlige karakter-skildringer. Totalitære regimer har tillempet stykket til sin egen politiske fordel og etniske grupper har forsøkt å forby at det ble spilt.

«Kjøpmannen i Venedig» er et spill om konflikter, et studium i kontraster, en kommentar til temaet suksess og fiasko, en mesterlig avhandling om tekkelig ytre og avskyelige egenskaper, den fortellende, poetiske virkeliggjørelse av to diametralt forskjellige verdener både psykisk, etnisk, moralsk og handelsmessig, men framfor alt er det et stykke **underholdning** som formidler noe om **mennesker**.

Shakespeare elsket sine medmennesker, og forsto dem som kanskje ingen annen dramatiker har gjort. Da han skrev

«Pengeutlånerne» av
Marinus Reyerswael
(16. århundre).

«Behag å bryte dette seg-
let, så vil De nok få vite
det —»

«Kjøpmannen i Venedig» var det hans mål å beskrive det vev av omstendigheter som spant seg rundt innbyggerne i et spesielt samfunn hvor en av dem tilfeldigvis var jøde. Uten å ta parti beskrev han på redelig vis deres holdninger til hverandre, deres forskjellige forbindelser og reaksjoner og de følger dette hadde for skikkelsene i stykket. Det er et mål på hans humanitet at i en tid da anti-semittismen var så herskende i England, maktet Shakespeare å skrive objektivt om jødene i stykket — ulikt sine samtidige. Det er grunn nok til at dette er et stort skuespill som overlever århundrenes lemlestinger og misoppfatninger. Det er blitt sagt at dette er et «farlig» stykke på grunn av sitt emne. Argumentet er at i en så rasistisk tid som vår, burde ikke «Kjøpmannen» vært spilt i det hele tatt. Men en slik fare ligger utelukkende i en så forutinntatt fortolkning av stykket at vekten vipper over, tyngt av ikke-objektiviteten. Og når skjedde det at et sosialt problem forsvant for alltid fordi man lukket øynene?

Lik andre store dramatiske arbeider som f.eks. «Kong Oedipus» av Sofokles, overlever «Kjøpmannen i Venedig» utelukkende fordi det taler ekte og objektivt om **menesker**, om **oss** — om våre liv og våre egenskaper, våre ofte ulogiske tanker og handlemåter, vårt storsinn og våre grusomheter, våre gleder og lidelser, kjærlighet og hat. Og på grunn av fleksibiliteten innebygd i selve det dramatiske håndverket, har det alltid aktualitet og avdekker de eksisterende sosiale holdninger i den tidsperiode det måtte bli spilt i. Slik kan Shylock bli

«Men det er bare ringen
jeg vil ha!...»

framstilt som en blodtørstig ågerkarl, forhånet av et elisabetansk publikum, en lattervekkende og latterliggjort jødisk skurk som jager sin lidende datter fra seg, mens hans onde, morderiske hensikter blir forpurret av oppriktige kristne som barmhjertig skjenker ham livet, noe av rikdommen og tillater ham den høyeste velsignelse, en anledning til å bli ført inn i «den eneste, sanne religion».

På den annen side: Fire århundres forvandling tillater i dag Shylock også å stå fram som en oppriktig forretningsmann, medlem av en forfulgt minoritet i hendene på følelsesløse forbrytere, en ensom mann hvis utakknemlige datter raner og forlater ham, en hengiven hebreer urettferdig forfulgt på grunn av sin tro og etniske adferdsmønster av tilhengere av en annen tro. De ser bort fra grunnsetningene i sin egen religion og forsøker ved hjelp av tvilsomme lovmidler å skille ham fra storparten av hans rikdom og tvinger ham til den absolutte ydmykelse, nemlig å anta en religion som han hater .. Forøvrig er dette en utvikling parallell til den ågervirksomhet Shylock drev, — en gang betegnet som «fullstendig ran ... sveikefull falskhet ondsvinnet tyveri og ekstrem utpressing», fordømt gjennom

«I en slik natt ...»

tidene av helgen-skarer, dusinvis av kirke-konsilier, forskjellige paver og endog av Dante selv — til det i dag er blitt utviklet til den vanlige internasjonale forretnings-metode som nasjonene i det tyvende århundre bygger sin økonomi på.

I dagens Storbritannia eksisterer det muligens en overmetthet på Shakespeare et vertskap bestående av The Royal Shakespeare Company, Nasjonalteatret, flere utmerkede provinsteatre, radio, TV og filmbransje har slått sine krefter sammen for å duke et evigvarende Shakespeare-festbord for det britiske teaterpublikum.

«Så la meg spille narren!»

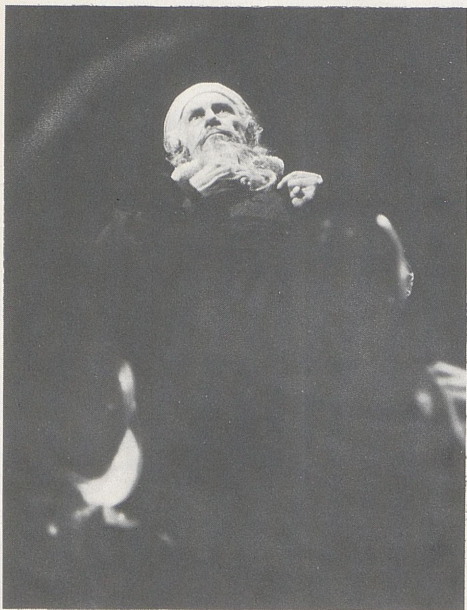
Dette har ført til så intrikate dybdeundersøkelser av skuespillene, en slik overflod, til en så blasert kompetanse at følgene blir et krav om enten en slags «fredningstid» for enkelte overforbrukte stykker, eller til et krav om nyskapninger og eksperimentelle, ekstreme innfallsvinkler til stykkene.

I Norge er man heldigere stilt i så måte. Her kan publikum hengi seg til en mer uskyldsbetinget, ubundet opplevelse av Shakespeare. Uten at man er mettt på forhånd eksisterer heller ikke den kjedsommelige fortrolighet eller den fanatiske tilbedelse. Det er derfor mulig å presentere dette skuespillet som et stykke førsteklasses underholdning med dets humor, med sterke romantiske kvaliteter, dramatik, tallrike kjærlighetshistorier og hele spektret av menneskelige egenskaper og følelser uten det handicap som ligger i etablerte «synspunkter». Det skulle gjøre det mulig å vise dette storartede skuespillet og si: Her er et stykke underholdning om mennesker, hvordan de lever, hvordan de elsker og hater, sukker og håper, blir fortvilte og finner lykken her er **underholdning**: Vær så god, gled deg over det!

I 1975, for en engelskmann, gir kanskje **dette** en mulighet til å si noe nytt om «Kjøpmannen i Venedig».

Kenneth Tillson

«Har ikke en jøde øyne?»

.... hodet av en narr ...?

Barmhjertighetens tale

PORTIA:

Barmhjertigheten kjenner ingen tvang, den drypper som et liflig regn fra himlen på marken under. Den velsigner dobbelt: velsigner ham som gir, og ham som får, og mektigst er den der hvor makt er størst, den pryder kongen mere enn hans krone. Hans scepter er et tegn på verdslig makt, det er et majestetisk attributt som inngir ærefrykt for kongens velde, men over sceptret står barmhjertigheten. I kongehjerter har den reist sin trone, den er Guds eget kjennetegn i verden, og mest vil makt på jorden ligne Guds når nåde går for rett. Og derfor, jøde: når du gjør krav på rettferd, så betenk at ble vi dømt rettferdig, ville ingen få del i frelsen. Vi må be om nåde, og samme bønn må lære oss å vise barmhjertighet. Alt dette har jeg sagt for å be deg mildne kravet du har stilt, for hvis det fremmes, vil vår strenge domstol bli tvunget til å dømme denne kjøpmann.

Fra 4. akt.

Ærede publikum!

Sommersesongen er forbi. Teatersesongen står for døren. Hver for oss har vi på forskjellig vis samlet krefter til vinterens gjøremål. I sol eller regn? Til lands, til vanns eller i luften? Hvem vet? Sommerminner har det vel blitt av det iår også.

En ny teatersesong venter på Dem. En teatersesong som vi håper De vil kunne finne behag i. — For det er jo Dem vi spiller våre forestillinger for. Det er Deres hjerte Shylock appellerer til, og det er Dem Garcia Lorca inviterer til møte med kvinnene i «Bernardas Hus». Og når forviklingene pågår som verst i «Piken i bilen», eller den «vægel-sindede» Lucretia bestemmer seg for å ombestemme seg, da er det nettopp Deres latter vi håper vil klinge i teatersalongen.

Det er med disse forhåpninger vi går inn i en ny sesong, — og ønsker Dem velkommen i teatret.

Med vennlig hilsen

Kjell Stormoen
teatersjef

KJØPMANNEN

I VENEDIG

av William Shakespeare

I gjendiktning ved André Bjerke.

Regissør : Kenneth Tillson
Scenograf : Alistair Powell
Regiassistent : Arne Reitan
Scenemester : Audun Solbu
Lvs : Bjørn Høyem
Lyd : Jan E. Indergaard
Inspisient : Finn Erlandsen
Rekvisitør : Finn Almlie
Sufflør : Anni Jensen
Frisør : Jenny Krogstad
Masker : Frode Hollfjord

Musikk komponert av Pelle Arntzen.

Programredaksjon : Johan Jensen
Ansvarlig utgiver : Kjell Stormoen
Plakat og programomslag : Alistair Powell
Fotos fra prøvene : Roar Øhlander

Kostymene og dekorasjonene er produsert
i Teatrets verksteder.

Dogen av Venedig		: Egil Lorck
Fyrsten av Marokko	} Portias beilere	: Jakob Margido Esp
Fyrsten av Aragon		: Øystein Langeland
Antonio, kjøpmann i Venedig		: Jens Bolling (gjest)
Bassanio, hans venn, beiler til Portia		: Hallbjørn Rønning
Gratiano	} Venner av Antonio og Bassanio	: Thomas Fasting (gjest)
Solanio		: Thor M. Aamodt
Salerio		: Magnus Nielsen
Lorenzo, (for- elsket i Jessica)		: Jan Erik Berntsen
Shylock, en jøde,		: Arne Bang-Hansen (gjest)
Tubal, en jøde,		
Shylocks venn		: Leif Jacobsen
Lancelot Gobbo, tjener hos Shylock		: Trond Lie
Gamle Gobbo, Lancelots far		: Kristian Hefte (gjest)
Leonardo, Bassanios tjener		: Hallvard Lydvo
Balthasar	} Portias tjenere	: Harald Hasle
Stefano		: Jakob Margido Esp
Portia, en rik kvinnelig arving, adelsdame i Belmont		: Else Gro Waallann
Nerissa, hennes terne		: Kari-Ann Grønsund
Jessica, Shylocks datter		: Kine Kolstad
Musikant		: Pelle Arntzen

Statister: Solveig Lian, Øystein Selenius
Olsen, Geir Nergaard og Edgard Rødsjv.

Handlingen finner sted dels i Venedig, dels
i Belmont, Portias gods på fastlandet.

EN PAUSE

PREMIERE 6. SEPTEMBER

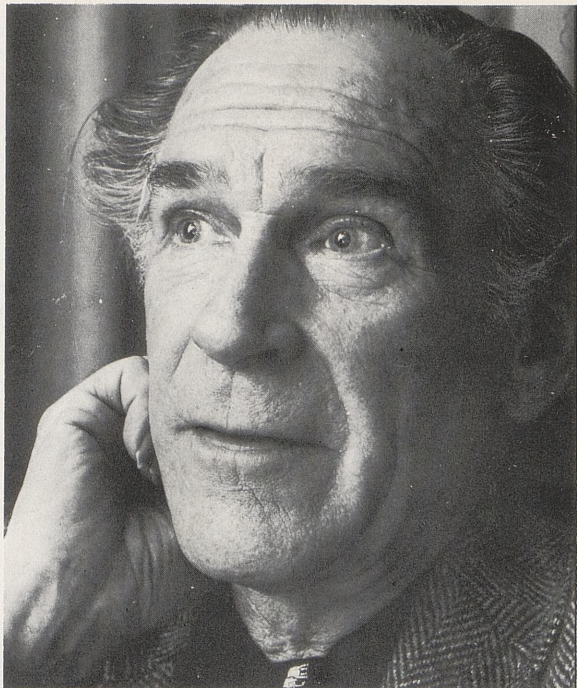
Krusifikset eller bålet

Vi innser villskapen og volden i de middelalderlige fordommer mot jødene når vi oppdager at også en mann av Antonio's høymodighet så totalt er slave av den. Og når han stiller opp sin vemmelse og avsky for Shylocks pengeveksling, så overser han (slik vi oppfatter det) merkelig nok det forhold at jødene omhyggelig var blitt utelukket fra andre levemåter, og systematisk var blitt tillatt å samle gull slik at deres skatter alltid var tilgjengelige når situasjonen gjorde det nødvendig å plyndre dem. Antonio's holdning til Shylock kan umulig ha vært Shakespeares egen — .

Til slutt er Shylock, slik som Marlowes jøde fra Malta, tvunget til å skifte religion, — hvilket virker som et sjokk på den moderne leser. Men respekt for personlige overbevisninger som var i konflikt med rettroenhet, eksisterte ikke på Shakespeares tid. Det var ikke så svært lenge siden jøder var blitt tvunget til å velge mellom det å kysse krusifikset eller å bestige bålet. I Strasbourg i 1349 hadde ni hundre av dem på en og samme dag valgt det siste!

Det er også merkelig å tenke på at akkurat på den tid da en jøde fra middelhavs-traktene forgiftet sin datter på en engelsk scene, en annen hvasset kniven for å skjære kjøtt fra sin skyldners kropp — tusenvis av heltmodige og begeistrede hebreere i Spania og Portugal, som etter utryddelsen av 300.000 i begynnelsen av århundret i hemmelighet hadde forblitt trofaste mot den jødiske tro, — valgte nå å bli torturert, flådd og brent levende av Inkvisisjonen, framfor å forsverge sin egen rases religion.

Georg M. Brandes (1898)

(Foto: Magnar Kirknes,
Arbeider-Avisa)

Om knuter

Arne Bang-Hansen er noe av det vennligste vi vet.

Selv på en vanlig trøndersk sommerdag, da mange mennesker kjenner svømmehuden gro mellom tærne, framstår han mellom prøvene på «Kjøpmannen i Venedig» uten en eneste liten bebreidelse mot Trondheimsværet. Tvert i mot bedyrer han sin glede over å være på disse kanter. I så måte er bare regnet mer overstrømmende enn «Bang'sen».

— Men det er vel neppe Trondheim i seg selv som fikk deg til å forlate Nationalteatret og rollen som Baptista i «Troll kan temmes» bare to dager etter premieren for å starte prøvene på et nytt Shakespearestykke?

Først og fremst var det rollen som Shylock som fanget. Den er jo en kolossal utfordring for en hver skuespiller, — så rikt sammensatt, så nyansert.

Da jeg fikk dette tilbudet fra Trøndelag Teater, gjorde mine venner ved Nationalteatret, inkludert Gisle Straume som overtok Baptista, alt for at jeg skulle få denne muligheten. For alle teatermennesker forstår hva som ligger i å få spille Shylock.

Enkelte ting appellerer sterkt til en

skuespiller. Ikke nødvendigvis det å score poenger fra scenen, men å få en utfordring stilt opp for seg. Og for å si det litt uhyøytidelig — Shylock er virkelig noe å bryne nesa si på.

Jeg er av natur glad i knuter, og denne rollen er en av de knuter man brenner i fingrene etter å prøve seg på.

— For å spørre litt naivt: Er det synd på Shylock?

— I aller høyeste grad. Når teppet faller, er han en ferdig mann. Og vi må ikke glemme at hans motstandere har benyttet seg av til dels sjofle knep for å ramme ham. Det gjelder også den ellers høysinnede og intelligente Portia. Hun vil på sin side redde den hun elsker, for hun vet at hvis Antonio dør, vil han for alltid skygge for kjærligheten mellom henne og Bassanio.

Vi må ikke se bort fra Shylocks bakgrunn. På Shakespeares tid tilhørte han en sterkt forfulgt og forhånet minoritet hvis eneste tillatte beskjeftigelse var pengeutlån. Pengene var hans levebrød. Men mer enn det var penger et tegn på Guds velsignelse. «Det var en vei til vinning Gud velsignet, for ærlig vinning er velsignelse.»

Kjøpmannen Antonio lånte ut penger uten å ta renter. Det var ødeleggende for «businessen» i det beinharde handels-sentret Venedig. I dag ville Antonio høyst trolig blitt anmeldt til Forbrukerombudsmannen for «utilbørlig konkurranse».

— Din egen opplevelse av «Kjøpmannen»?

— Vi leste stykket i gymnaset også den gangen. Men en langt større opplevelse i unge år var det å få se det på scenen. Siden har «Kjøpmannen» for meg blitt stående som noe av det store ved teatret. Jeg har selv medvirket i 12—15 Shakespeareoppsetninger. Jeg spilte Lancelot for ca. 25 år siden på Nationalteatret med Olafr Havrevold som Shylock. Han var både rutinert og stor som skuespiller, men jeg vet hvordan han virkelig strevde med den rollen.

— «Kjøpmannen» er fortsatt pensum i gymnaset — hvorfor?

— Det må det være mange gode grunner for. Stykket er ikke så tungt som mye av det andre Shakespeare har skrevet. Det er morsomt og underholdende, gir et viktig tidsbilde, og har i seg noe av den skjønneste poesi.

Sier Arne Bang-Hansen — glad i både livet, menneskene og teatret. «Uten blussel innrømmer jeg at jeg gleder meg til hver eneste arbeidsdag».

Og arbeidsdager har det vært mange av gjennom mer enn 40 år som skuespiller. Hans kunstnerbane har ført ham fra det ene teatret til det annet, — fra en knapt synbar debut i «Pickwickklubben» på Nationaltheatret, via Det sosiale teater, Carl Johan Teatret, Friluftsteatret, tilbake til Nationaltheatret, så til Bergen (hans første faste engasjement i 1934), Det Nye Teatret, Carl Johan på nytt, Chat Noir, Centralteatret, Trøndelag Teater sesongen 1949/50 og deretter fast tilknytning til Nationaltheatret hvor han fortsatt er.

Gjør plass og la ham stilles for vårt åsyn!»

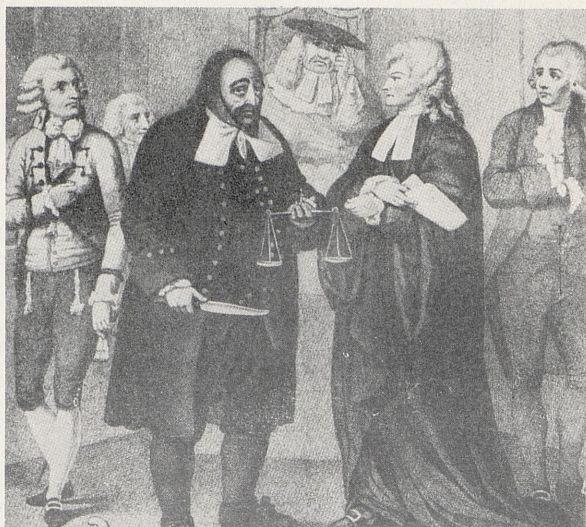

«Har ikke en jøde øyne — ?»

Jeg er jøde. Har ikke en jøde øyne? Har ikke en jøde hender, organer, lemmer, sanser, tilbøyeligheter, lidenskaper? Bli han ikke næret av den samme føde, såret av de samme våpen, rammet av de samme sykdommer, helbredet av de samme lægemidler, varmet og kjølet av den samme sommer og vinter som en kristen? Hvis dere stikker oss, blør vi da ikke? Hvis dere kiler oss, ler vi da ikke? Hvis dere forgifter oss, dør vi da ikke? Og hvis dere krenker oss, skal vi da ikke ta hevn? Ligner vi dere i alt det andre, vil vi også ligne dere i dette. Hvis en kristen blir krenket av en jøde, hvordan ytrer hans ydmykhet seg da? I hevn. Hvis en jøde blir krenket av en kristen, hvordan viser han da sin tålmodighet etter det kristne forbilde? I hevn. Den djevleskap dere har lært meg, vil jeg utøve, og jeg tror ikke noe kan hindre meg i å overgå mine læremestre.

Shylock. 3. akt.

Charles Macklin og Jane
Pope.

Edmund Kean.

Henry Irving.

Shylock-skikkelser

Tre engelske skuespillere har framfor noen annen betydd mest for Shylock-skikkelsen, både for oppfattelsen av og det psykologiske bildet av karakteren, nemlig Charles Macklin, Edmund Kean og Henry Irving.

Den irske Charles Macklin (c. 1700 — 1797) vil i teaterhistorien best være husket som den som reddet Shylock-skikkelsen fra lavkomedien hvor den hadde befunnet seg siden reformasjonens tid. Macklin løftet skikkelsen opp og ga den status som en verdig og tragisk skikkelse.

Edmund Kean (1787/90 — 1833) spilte i 1814 Shylock for første gang uten den røde parrykken og det røde skjegget som selv ikke Macklin hadde tor det å forandre, og det skjedde merkelig nok til publikums bifall.

Henry Irving (1838—1905) var den skuespiller og teaterdirektør som fullstendig behersket Londons sceneliv de siste 30 år under dronning Victoria. Også han kom til å bety svært mye for oppfattelsen av Shylock-skikkelsen.

Nye ansikter på Trøndelag Teater. Foran: Hallbjørn Rønning og Kari-Ann Grønsund. Bak f.v.: Kine Kolstad, Øystein Lange-land og Else Gro Waall-ann.

Knut M. Hansson i «Mens vi venter på Godot».

Trekning i Trøndelag Teater og Trøndelag Bildende Kunstners lotteri juni 1975.

1. gevinst lodd nr. 58.257
Premie: «Kråker over byen»
av Anders Krigsvoll. Kr. 600.

2. gevinst lodd nr. 58.341.
Premie: «Landskap med trær»
av Erik Høyem. Kr. 250.

3. gevinst lodd nr. 58.840.
Premie: «Komposisjon»
av Sigmund S. Pedersen. Kr. 250.

Nye ansikter

Sesongen 1975/76 byr på seks nye ansikter for det trønderske teaterpublikum.

KNUT M. HANSSON er fast knyttet til Trøndelag Teater etter flere år som freelance skuespiller. Han gjestet på Teaterloftet siste sesong i «Mens vi venter på Godot». Hansson kommer i midten av oktober etter å ha avsluttet et kontraktbundet gjestespill ved Svenska Riksteatern.

ELSE GRO WAALLANN, KARI-ANN GRØNSUND og KINE KOLSTAD er kommet til ensemblet fra Teaterskolen. De debutterer i rollene som henholdsvis Portia, Nerissa og Jessica i «Kjøpmannen i Venedig».

HALLBJØRN RØNNING, som spiller Bassanio i kveldens forestilling, er opprinnelig trondheimer, og kommer fra Rogaland Teater.

ØYSTEIN LANGELAND kommer også fra Rogaland, men via Riksteatret som han har vært knyttet til en kortere tid. Han spiller fyrsten av Aragon i «Kjøpmannen».

Fra prøvene på «Bernardas Hus» — Eva Lunde spiller Bernarda, Helga Wendelborg hennes nest yngste datter.

Neste forestilling på hovedscenen:

«Bernardas Hus»

av Federico Garcia Lorca.

På Trøndelag Teaters hovedscene blir høstens annen oppsetning «Bernardas Hus» av den spanske dramatiker Federico Garcia Lorca.

Stykket handler om den harde og steile spanske ættemora Bernarda Alba, hennes kvinnelige tjenestefolk og de fem døtrene som hun holder innelåst for omverdenen. Dette er nemlig 30-årenes Spania, preget av feudale og middelalderkirkelige moraloppfatninger, hvor kvinner skulle leve «rene og uplettede» til de eventuelt ble gift. Slik ser hele det bigotte samfunnet rundt dem på disse spørsmålene — mens kvinnene forbrenner av innestengte lyster. Konflikten utløses da den yngste av døtrene forelsker seg i forloveden til sin eldste søster, for det er langt mer enn dette ondsinnede miljøet av sladder og fortrenge følelser kan akseptere. Stykket er skrevet av Federico Garcia Lorca som med «Bernardás Hus», «Yerma», «Frøken Rosita» og «Blodbryllupet» ble en fornyer av spansk dramatik og et verdensnavn. Lorca ble drept av Franco-tilhengerne i 1936, og manuskriptet til «Bernardas Hus» ble smuglet ut av Spania og utgitt i USA etter hans død.

Forestillingen på Trøndelag Teater blir satt i scene av Donya Feuer, som opprinnelig er amerikansk, men som siden 1966 har vært fast knyttet til Dramaten. Hun er også lærer og regissør ved den statlige musikkdramatiske skolen i Stockholm.

Det fins bare kvinneroller i stykket. Eva Lunde skal spille Bernarda, Inger Worren hennes mor, og Urda Arneberg har rollen som husets faktotum, La Poncia. Døtrene spilles av Ragnhild Hiorthøy, Gerdi Schjelderup, Mona Jacobsen, Helga Wendelborg og Brita Rogde. Bonne Gauguin og Gerd Jørgensen gjester i rollene som Prudentia og tjenestekvinnen.

Forestillingen skal først på turne i Nord-Norge i samarbeid med Riksteatret. Det er premiere i Havøysund 19. september. Trondheims-premiere blir omkring 15. oktober. Etter turneen vil Inger Teien overta rollen til Gerdi Schjelderup som fra det tidspunkt har permisjon.

Eva Lunde og Urda Arneberg under prøvene på «Bernardas Hus».

Andre teaters repertoar

TROLL KAN TEMMES
av William Shakespeare.
Regi: Kirsten Sørлие.

PEER GYNT
av Henrik Ibsen. Regi: Edith Roger.

TARTUFFE
av Moliere. Regi: Eva Skøld.

KONG OIDIPUS
av Sofokles. Regi: Stein Winge.

TO AKTER FOR FEM KVINNER
av Bjørg Vik. Regi: Kirsten Sørлие.

JACQUES BREL ER HER I KVELD OG
BUR BRA I PARIS
Regi: Bjørn Endreson

ROMEO OG JULIE
av William Shakespeare.
Regi: Kjetil Bang-Hansen.

GROPA
av Kent Andersson. Regi: Pål Skjønberg.

ASKEPOTT
Fri omarbeidelse og regi: Runar Borge.

GLASBERGET (urpremiere)
av Tor Åge Bringsværd.
Regi: Ingebjørg Sem.

«SPURDE DU MEG»
(Et utvalg av Aslaug Vaas diktning)
Tilrettelegging: Tone Ringen.
Regi: Bjørn Jenseg.

«6 BECKETT» (Småstykker av Beckett)
Utvalg og regi: Bjørn Endreson.

TWIGS
av Georg Furth. Regi: Toralv Maurstad.

TO FRUER I EN SMEKK
av Roy Cooney/John Chatman.
Regi: Terje Mærli.

TRE PAR
av Alexander Kielland. Regi: Per Bronken.

DYR PÅ HJUL
av Kjersti Germeten og Kjell Roar
Smidsrød. Regi: Kari Sundby.

HUNDEN OG KATTEN
av Joseph Capek.
Regi: Birgit Strøm / Elisabeth Henriksen.

Amfiscenen:

Det Norske Teatret

Hovudscenen:

For barn:

Scene 2:

OSLO
NYE

Dukketeatret:

ASKEPOTT
av Bjørn Endreson. Regi: Kari Sundby.

Unge Nye:

SCAPINO
Tilretteleggelse og regi: Frank Dunlop.

Barneteatret:

DEN LILLE PRINSEN
av Antoine de Saint-Exupery.
Regi: Kari Sundby.

CABARET
av Masteroff/Ebb/Kander.
Regi: Jan Lewin.

FUGLEELSKERNE
av Jens Bjørneboe.
Regi: Knut M. Hansson.

For barn og
ungdom:

LILLE MALCOLM OG HANS KAMP MOT
EVENUKKENE
av David Halliwell. Regi: Rønnaug Alten.

For skoler:

BERETNING FRA ET AKADEMI
av F. Kafka. Regi: Elisabeth Bang.

ARNULF ØVERLAND I DIKT OG PROSA
Tilretteleggelse og regi: Thea Stabell.

BRØDRENE ØSTERMANN'S HUSKORS
av Oscar Wennersten.
Regi: Lothar Lindtner.

BYGGMESTER SOLNESS
av Henrik Ibsen. Regi: Otto Homlung.

JAN HERWITZ
av Wiers-Jenssen. Regi: Rolf Berntzen.

Lille Scene:

FAMILIEN
av Clas Andersson.
Regi: Knut Thomassen.

Barneteatret:

KARAMELLAPPARATET
av Evert Lundstrøm. Regi: Arne Jacobsen.

KONGENS HJERTE
av Barbra Ping. Regi: Rolf Daleng.

Hålogaland Teater

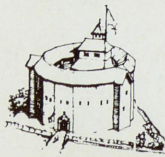
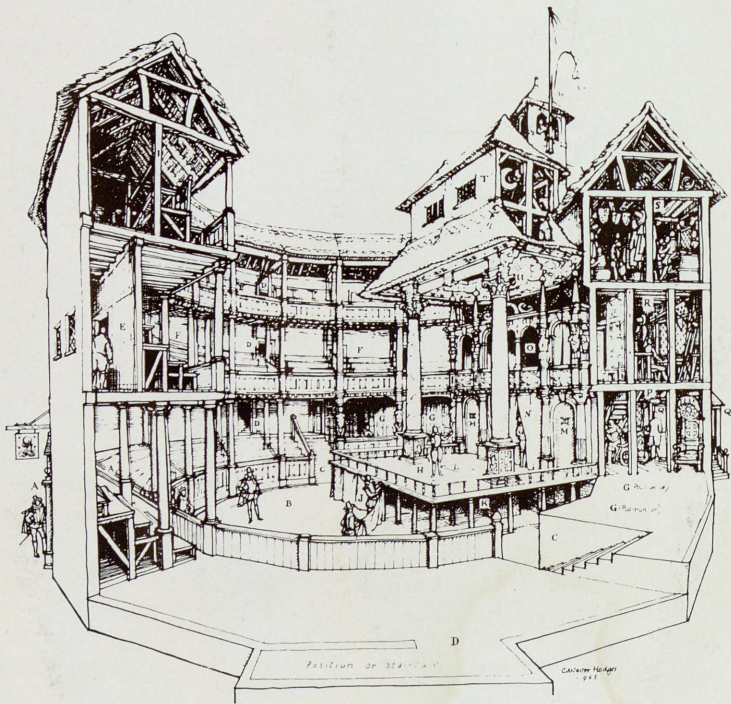
POSTBUDET FRA ARLES
av Ernst Bruun-Olsen.
Regi: Arne Thomas Olsen.

«Teatret Vårt»

«EVENTYRGUTEN FRA LANDET DER VEST»
av John Millington Synge.
Regi: Predrag Bajcetic.

Hålogaland
Teater:

«VOR RET VI TAR —»
av Klas Hagerup i samarbeid med
Dag Skogheim, Stefan Bøhm og
de ansatte. Regi: Stefan Bøhm.

Rekonstruksjon av The Globe Theatre, som lå på den sørlige bredden av Themsen og som ble åpnet av Shakespeares egen teatertrupp i 1599.